

Kateřina Liřanıkov: Jeden z mych dobrodružnych křech dn

(psáno pro literrn soutěž O cenu Waltera Sernera)

8:25 Tak jsem se zase jednou ráno probudil. Noc byla vborn, nikdo neřel na záchod. Rozostřenm zrakem jsem rozeznal stříbrnou mříž klece a obrysy kuchyňské linky. Vybaloval jsem sv tělo do polohy sedmo a protřel si tlapkami oči. Jako každ ráno můžu i dnes konstatovat, že se nic nezměnilo. Mj okřdlen spolubydlící v místnosti stále tvrd chrpal a j jen čekal, ažd se bl, několikrát opravované dveře opět rozlet a třetí zvířecí obyvatel bytu se bude dožadovat sv sndan. Otevřel jsem pusu a musel si pořdn zvnout, možd by bylo lepř se i protáhnout, abych se připravil na pořuchovn toho nafoukanho barevného opeřence. Miguel je z Kolumbie, takže neumí po nařem. Ale i když mu nerozumím, tak jsem urit sprvn vydedukoval, že je to egoista. , tady užd máme toho tvrdohlavého psa. J nechápu, že mu jeřt nedošlo, že člověk nejprve musí vstát a ažd pak mu něco nasype do misky.

8:27 Víte, co opravdu nechápu? Jednou za čas se místností protáhne moje babule a vyzdob ji podivnými vcemi. Jednou jsou to barevn vjčka, jednou zase přinese moře květin. Ted se m oka dvj na zlat řetězy a pleten vločky (vypadá to přern!) Jak ti lidi poznj, kdy mj co pověsit?

8:30 Za chvíli vstane hlava domácnosti. Babička Ofélie není takpln v pořádku, jak bývá zvykem, vyvd divn věci, když nemá na očích sv velk skla. Včera se pokouřela zapnout televizním dlkovm ovladačem mikrovlnku, před tydnem zase řoupla do varn konvice ps maso a smla se, jak m vysok hrnec. Občas se bojm o sv zdrav, aby ji třeba nenapadlo otrávit m jedem na krysy. Najednou jsem uslyřel řustn. Přla, jak jsem čekal, v prouždovanm okrovsmaragdovm pyřamu koupenm p cestě do Polska, když si jela pro květiny na balkon. Pantofl řmatlala po vyleřtn podlaze, vlasy j stahovaly natčky, oči měla jeřt zapadl do dlk, pod nimi fialov kruhy, svrařtl tváře a such popraskanzk rty. Nohy se vlekly jedna za druhou, v rukou jeřt nebyla řdn síla a shrben zda vypovídala o řpatn poloze v posteli. Takov problémy j nařtst řeřit nemusím. Když vstanu, podvm se na odlesk v kapátku – a co vidím? Vidím sebe krsn naesanho a vyleřtnho, nikde ani vlásek neupraven. V poledne se jdu opět podvat a co vidím? Vidím sebe opět krsn naesanho. A co vidím večer, než jdu spt? Samozřejmě sebe krsn naesanho. Když o sebe jeden db, nemá se čeho bt. Zvala s pusou dokořán jak uvítací brána pro mouchy. Pkn jsem si sedl

tady do kouta, abych měl výhled. Babička O (jak jí občas říkávám) zasedla ke kulatému stolu a pustila se do rohlíku od včera, hlasitě usrkávala černý čaj a koukala zamyšleně do zdi (samozřejmě mi neušlo, že si do čaje tajně ukápla trochu vodky – na posílení, jak říká). Já se svého přidělu dočkám až později stejně jako ten hloupý pes, který tu poletuje jako smyslů zbavený a očuchává jí kalhoty a ruce. Nebohý tvor. Copak mu ještě nedošlo, že mu nikdy nedá ani kousek ze svého? A on to pořád zkouší znova a znova... Vtom mě něco píchlo do zadečku! Pacičkou jsem si pod něj sáhl... A co nenahmatám!? Jehlu! Ale jak se sem dostala? Ona mi sem dala jehlu? Rozhodl jsem se, že si ji schovám, neboť by se mohla ještě hodit a odťapkal jsem k velkému klacíku, pod který si strkám všechny bizarní věci, které tu najdu. Mám tady štětičku do uší i s mazem, zlatý zoubek, sklo z brýlí, dřevěnou kuličku, a teď tu budu mít i jehlu! Hurá! Se šťastným pocitem v těle jsem si šel sednout zpět do pozorovatelný. Pro jistotu jsem ocáskem zametl podlahu, jestli nesednu ještě na nějaký unikát, ale nestalo se tak. Klíčka měla strategickou polohu, proto se z ní dalo tak dobře pozorovat celou kuchyň. Své místo měla na skřínce hned vedle dveří do obývacího pokoje. Kousek ode mě stála bílá židle s Miguelem a hned vedle něj lednice plná nejrozkošnějších dobrůtek, jaké si jen dokážete představit (aspoň tak mi to kdysi vyprávěl táta).

9:00 Mé břicho spustilo kručivou sonátu, když babička O vstoupila vzorně oblečená ve svátečních šatech, učená a namalovaná (měla rudou rtěnku). Její parfém zahltil kuchyň těžkou jablečnou vůní, kterážto mi vlétla do frňáčku a na notnou chvíli mne zadávala. Nevěděl jsem, co je horší. Jestli ta vůně, nebo ten hlad. Jazýčkem jsem se snažil dostat k posledním kapičkám vody, které byly určeny pro mě. Tedy určeny na včerejšek.

9:05 Konečně jsem se dostal k jedné kapce!

9:11 Všechno snažení bylo zcela zbytečné, neboť mi vzápětí doplnila kapátko a připravila kopu dobrůtek (nebojte, i ten pes se dočkal).

9:20 Šel jsem si odpočinout s plným břichem do kola. Co je to kolo? Ale vždyť to všichni znáte, tak nedělejte, že nevíte, o čem mluvím. Nutíte nás tam běhat a máte z toho ohromnou legraci. Uznávám, že občas je to ale k popukání. Takže jsem si tam tak hověl, přemítal o podstatě bytí a spokojeně trávil. Když vtom mě to napadlo! Generál Křečkan! To znělo dobře. Asi vás bude zajímat, proč zrovna Křečkan. Vychází to ze slova Sandokan, to byl její oblíbený pořad do doby, než ho vystřídala Kasandra. Znamenalo by to, že kdybych přišel o pár let později, jmenoval bych se Křečkandr!? Ó hrůzo! Vrátil jsem se ale zpět ke generálovi. Každý generál potřebuje svou armádu! Rozhlížel jsem se po místnosti a zjistil jsem,

že by to neměl být vůbec žádný problém. Dokonce už teď mám jednu šestinu družstva! Papagáje a buldoka! No tak dobře no, generálem asi nebudu, ani majorem. Desátník Křečkan také nezní špatně... Mé slechy zachytily šustění balicího papíru. To znamenalo jediné! Nepřítel je stále v obýváku a plánuje dobytí kuchyně! Ale v tom mu musím zabránit! Místnost nesmí padnout! „Družstvoooo, do řady! Vpravoوو, hled’!“ vypískl jsem. Ale ta banda líná mě ignorovala. Jeden spal s hlavou pod křídlem a druhý se honil dokolečka za ocasem. Však já si tu ještě srovnám pořádek! Přecupital jsem k druhému okraji klícky a ťapičkou se snažil dosáhnout na brčka, která ležela na skřínce vedle mé klícky. Pět jsem jich protáhl mezi mřížemi k sobě. Byla pěkně těžká, ale já jsem silák! Pacičkou jsem si otřel pot z čela a přemýšlel jsem, jak to s těma brčkama vymyslet, když vtom jsem dostal nápad! Pomocí drápků jsem na jedněch koncích slámek nadělal zářezy, aby se daly nastrkat do sebe, takže jsem vytvořil jednu óóóbrovitánskou tyčinku. Mé oko uzřelo ptáčka za oknem, vyšponoval jsem se a zasalutoval mu, protože když už něco oficiálního dělám, tak ať to dělám pořádně! A oficiálně jsem šel vzbudit papagáje. Prostrčil jsem mřížovým začátek trubice a pomalu ji spouštěl až k ptačí kleci. Celý přístroj se prohnul a riskovalo se rozlomení, ale já jsem neklesal na mysli! S nadějí jsem pokračoval v nebezpečné operaci, která mě teď spíše začala bavit jakožto dobrá provokace. Na čelíčko mi počaly stékat další kapičky potu, ale já jsem se soustředil! Soustředil jsem se tak intenzivně, až jsem to přehnal a uštědřil Miguelovi pořádný šťouchanec. Což jej samozřejmě vyvedlo naprosto z míry. A nejenom z míry, naneštěstí i ze spánku, takže šíleně zakdáká jak útrpné kuře, roztáhl křídla a začal jimi mlátit do mříží klece. Já se tak lekl, že jsem měl srdce v kalhotách (kdybych nějaké ty navlíkačky měl, tak jsem si jistý, že by tam bylo!), a utíkal jsem, co mi ťapky stačily, do své boudičky. Cestou jsem ještě zahlédl svůj odraz v kapátku, takže jsem se lekl dvojnásob a měl jsem o důvod víc se schovat před světem. Trásl jsem se strachy ještě několik minut, než jsem byl schopen vyjít. Všude byl klid, papagáj (opět) spal a pes si zcela nezúčastněně lízal packu.

10:30 Rozhodl jsem se, že už nadosmrti budu hodný a šel jsem hubnout. Běhal jsem na svém kole cirka půl hodiny, shodil asi deset kilo a připadal jsem si neobyčejně svalnatý a pohledný. Akorát tu nebyl nikdo, na koho bych mohl udělat dojem... Mohl jsem si své svaly natřásat tak možná před kapátkem. Jak je ten život osamělý, když žijete ve společnosti papouška a psa.

11:28 Unaven svými myšlenkami jsem se vydal na pravidelnou obchůzku své klece. Konám tak, abych zamezil případnému vloupání do objektu nebo abych našel něco neobvyklého. Pro názornost vám svůj příbytek rychle popíšu. Má padesát krát padesát krát padesát centimetrů, mezeru mezi mřížemi užší, než je váš malíček, to znamená jeden centimetr. Za dobu svého pobytu uvnitř jsem

vypočítal, že se tu těch špruší nachází přesně dvě stě padesát jedna, ta poslední je ohlodaná (brousím si tam své tesáky!). Mé království je vystláno pilinami, má dvě patra, schodiště, skluzavku, lanko, domeček, kolo, klacík, kapátko a mističku.

11:45 Na pochůzce nic nového. Nicméně v místnosti vládlo zvláštní ticho. Postavil jsem se na zadní, abych lépe viděl, co se děje, protože je přece jasné, že když je ticho, tak se něco děje. Samozřejmě jsem měl pravdu. Pes čumákem vrtal do přihrádky s hrnci!

12:00 Přišla babička. Vitálně se řinula k mikrovlnce. *Ajaj*, problesklo mi hlavou. Nemá skla! Žádný ovladač ovšem v ruce neměla. Čirou náhodou jsem si všiml, že vedle mě leží kus velké piliny. Neodolal jsem a nenápadně ji čutnul směrem k její osobě. Dopadla na pletený rudý svetr. Má ubohá nevinná znuděná dušička sebou trhla v očekávání, co se bude dít. K mému překvapení to s bábinkou ani nehnulo. Zřejmě to necítila, což mi způsobilo velkou radost, proto jsem během pár vteřin nashromáždil zásobu munice připravenou ihned do akce. Zatímco byla zaujatá tlačítky na troubě, přichystal jsem si první útočnou akci. Předhodil jsem si jednu pilinovou kuličku a s veselou náladou ji nakopl. A další. A ještě jednu! Svalil jsem se na dupku a dostal záchvat smíchu tak velký, až jsem se za břicho popadal. To vám byla švanda! Připadal jsem si jako čutálista, který dostal na tréninku za úkol trefit se do branky. Bříško mě bolelo, pomalu jsem se zvedal a utíral si uslzená očička. Ale když jsem zaostřil zrak... Jejkotemankote! Najednou byla kolem mne jen bílá tma. Pelášil jsem, co mi nožky stačily, do domečku. Já se vám tak lekl! Vůbec jsem nechápal, o co šlo. Asi za dvě minuty se to bílé rozplynulo a konečně jsem ušel příčinu. Babička O mě postříkala sprejem na vlasy, který používala její vnučka, když se chtěla nazdobit na karneval. Obsahoval totiž třpytky. Patrně si jej spletla se sprejem na hubení škůdců. Krindapána! Co mi neudělá příště!

13:00 Příšerně jsem se nudil a klíčka se mi celá třpytila odshora až dolů. Víte, ona babička není špatná, já ji mám rád a nepochybuji o tom, že ona mě také! Akorát si jeden musí dávat pozor, když nemá ta svá skla (a neprovokovat ji kuličkama, že...)

13:10 Bábinka O přišla (já se raději schoval u sebe v domečku) a začala vařit. Netuším sice co, ale pěkně to vonělo. Vařila ukrutánsky dlouho.

16:00 Najednou se z obýváku ozvala televize. Beatles. Mé boky se počaly samy od sebe kroutit a vlnit v chytlavém rytmu. Raz dva, raz dva. Its bín e hááárd déééjs nájt! Jupí! End ájl bí vrking lajk e dooog. Hrudníkem jsem vytvářel jednu vlnu za druhou, nožičkou podupkával, packama tvořil nejrůznější taneční kreace a

nakrucoval zadeček. Vytáhl jsem si z úkrytu štěteček do uší, mazem jsem ho obrátil dolů, aby lépe klouzal, a pohrával jsem si s ním jako s holí. Připadal jsem si jako rocková star na koncertě a představoval si, jak fanoušci výskají a volají mé jméno.

16:03 Píseň skončila, já jsem vyčerpán padl na zem. Netušil jsem, že život zpěváka je tak vyčerpávající.

16:05 Místo Beatles pustili jakési nudné pomalé písničky. Můj šálek kávy to moc není, ale líbí se mi, jak tam zvoní zvonečky.

16:40 Zřejmě jsem usnul, neboť v kuchyni již byla tma a k mému oušku dolehly hlasy z obývacího pokoje. Rodinka přijela. Cinkání příborů mi napovědělo, že něco jedí. Za okny poletoval jemný snížek... Přišla zima, konečně se všim všudy. Brrr, mohla by zatopit. No jo, já vím, šetříme, ona si nazuje teplé pletené bačkůrky, ale co já? Kuchyň osvětlovalo jemné světlo vycházející z vedlejší místnosti a ozařovalo tak zlaté řetězy, které se nádherně třpytily (možná nejsou tak ohavné). Miguel zas chrní. Já nevím, na co si ho ti lidi kupují. A pes? Pes... No asi bude někde zalezlý a ocumlává kost. Ach jo, to je zase večer. Pomalinku jsem se zvedl a uklidil vrtátko do uší tam, kde patří. Najednou jsem v koutě spatřil jakýsi pohyb. Stál jsem nehybně a mlčky napínavou situaci pozoroval. Ze tmy se vynořil... On! Byl to pes. Polekaně jsem ucouvl o pár kroků a udiveně na něj zíral. Tedy spíš podezíravě. Co tu dělá? Co tu chce? Nemá vzteklinu?! Ale on se přiblížil čenichem až úplně ke mně, prohlížel si mě a čekal. To mě chtěl sníst nebo co? Já se ho nebojím, jen ať mě vyzve na souboj! Pak jsem si všiml, že něco drží v tlamě. Co to je? Přiblížil jsem se, chytl to do pacek a opatrně vytáhl. Byl to cár bábinčina starého huňatého svetru. On mi ho dával! Aby mi nebyla zima... Ježíš, to je krásné od něj! No řekli byste to do toho psa? Rozumu sice moc nepobral, ale srdíčko má miloučké. Pohlídl jsem ho tedy po tlamičce a hledal jsem, co bych mu taky daroval... Našel jsem v úschovně dřevěnou kuličku a hodil mu ji na podlahu. Pes okamžitě seskočil z klece a jal si s ní hrát. Usmál jsem se nad tím výjevem. Lehl jsem si pod peřinku a mžoural do tmy. Naproti mně na zdi visel kalendář. Jemně osvětlen nabádal k tomu, abych se na něj podíval. Stálo tam, že je dvacátého čtvrtého prosince. Pro mě to byl den jako každý jiný. Zavřel jsem oči s očekáváním, co dobrodružného vymyslím zase na zítra.

Kateřina Lišaníková